

не могла збагнути, що зі мною сталося. Однак десь глибоко в душі (а вона, певно, єдине, що я ще мала) визривала жажлива думка, що це і є **кінець**.

У Нічгороді була 25:00. Сьогодні збори трохи перенесли, бо прибула новенька, і вона запізнювалася. Причин затримки нічгородці не знали, тому зараз усі сиділи в Широкій Залі Для Вузьких Засідань і чекали на прибуття Метра і новопристалой.

Ніщо не порушувало тиші. Тут, у Нічгороді, вона є чимось на зразок візитівки міста і багато охочих щороку збираються сюди на час вакацій, аби трохи відпочити від галасливого й моторошного життя, скажімо, Місяцеграда, Високомурівська, а тим більше Лисогірська.

Широка Зала справді була широкою, і цієї широти їй ще більше додавали незліченні дзеркала, через які сюди й приходили всі запрошені на чергове зібрання. Дзеркало, крізь яке вже більше години чекали на Метра, досі не подавало жодних ознак того, що до нього хтось, хоч і здалеку, та наближається.

Каміла нервувалася, і це вже починало доводити фантомне свербіння у відсутній правій кисті, яку вона колись втратила через необережність уже Тут, у Країні. Тоді вона саме мігрувала в Реальність, бо хотіла провідати свою маленьку доньку, що залишилася Там. Коли Каміла вже збиралася повертатися, до кімнати, у якій спала її люба Саша, увійшла нянька дівчинки. Добре, що дзеркало було вже готове до міграції й Каміла встигла вступити в його розчинену гладінь, але рука, якою вона махала на прощання доці, так і залишилася в Реальності, бо дзеркало, дезорієнтоване появою няньки, умить затверділо, обрізавши тендітну кисть. Відтоді Каміла була однорука. На-

віть Метр нічим не міг зарадити. Тут, у Країні, і Там, у Реальності, вони невразливі, проте на межі можна позбутися дечого навіть суттєвішого за руку — існування. Нині Каміла була дуже обережна під час переходів і раз схвильовано дивилася на дзеркало, через яке мав з'явитися Метр, адже ніхто не застрахований, і навіть у нього під час міграції щось могло піти не так.

Раптом тишу порушив хрипкий голос Мирона. Було помітно, що він не мешканець Нічгорода, бо говорив голосно, метушливо й сильно жестикулював.

— Я перепрошую, — почав він, — але це вже не діло. Якби я знав, що тут усе так несерйозно, хіба б поспішав, немов навіжений, на цей зліт, ризикуючи життям? Бо щоб устигнути, подався не Дорогою Вітру, а Болотами.

— Не горячкуйте, мій юний друже, — пролунав із глибини зали тихий, але впевнений голос.

Усі відразу впізнали старого Оксентія. Скільки йому років, достеменно не знав ніхто, але подекували, що він закладав підвалини Нічгорода, а може, навіть самої Країни.

— Ви мені, звісно, пробачте, — трохи зніяковіло, але все ж упевнено вів Мирон, — але в нас у Червоній Вежі...

— Не знаю, як там у вас, а в нас не заведено квапитись і нервуватися, надто коли йдеться про такий важливий момент, як новоприбуття.

Дідусь був авторитетом для всіх краян, і навіть Метр завжди з ним радився, приймаючи важливі рішення. Повагу викликала сама його зовнішність — типово чаклунська: довге сиве, аж біле волосся, така ж борода й кошлаті брови, крізь які визирали проникливі сталеві очі. Цей погляд не кожен міг спокійно витримати. Дідусь був піби з казки. Зовнішність, певне, єдине, що виказувало

Зміст

Туди. Муза на одну книжку	11
I. Нічгород.	13
II. Щоденник.	96
III. Повернення.	128
IV. Книжка	131
Назад. Відтинки чорного.	133
I. Книгарня	135
II. Аварія	283